

Al peu de la dreta pala que s'enfila fins a la penya del Marfaing, deixem plantats els esquís. L'ascensió pel llarg pendent exigeix una bona dosi d'energies, voluntat i prudència, car les condicions són ben desfavorables: la neu superficial, ablanida pel sol, s'esllavissa sobre una capa gelada. Com que no portem calçats els crampons, ens cal fer esglaons amb els peus, picant fort i assegurant-nos bé; uns illots rocosos, sortosament abundants, faciliten aquesta tasca en permetre'ns establir-hi petges fermes.

Deixem les motxilles al coll S. del Marfaing, ens encordem, i amb el piolet a la cintura, iniciem l'atac. Passada una estreta cresta de gel, vénen uns metres—els més difícils—exactament verticals. Els dits, embalbits, es resisteixen a fer presa en els estrets relleixos del granit i els muscles a hissar, a plom, el cos. Però la flama vivent de l'entusiasme, que ens empeny amunt malgrat tots els obstacles, aconseguix el triomf; ara sols ens resta una escalada agradable i senzilla.

A les dues tenim el goig d'assolir la cresta finíssima del cim, la neu del qual, verge encara, som els primers a profanar (*). Apenes ens és permès gaudir de l'emoció de la victòria, de la contemplació del panorama i de la serenitat del lloc—en contrast amb l'horror exhalant-se de les terribles parets que s'estimben per l'O.—puix que uns núvols amenaçants s'agosaren a traspasar la Portella de Maranges.

Baixem, per la mateixa aresta S. de la pujada, amb força precaució car la neu cobreix les preses; a les tres aconseguim el coll S. i una ràpida davallada per la pala glaçada, interrompuda per alguna rellescada que un vigorós cop de piolet i la tensió de la corda fan inofensiva, ens porta en un no res allí on hem deixat els esquís. Un curt repòs i unes galetes amb mermelada i mantega infonen nou vigor als nostres membres. A les tres, fugint de la boira que ens persegueix, llisquem, rabents, vers la vall de Campcardós.

Uns rastres rectes que creuen el circ indiquen el nostre daler en fugir, bronzint al compàs del vent del S. que ens empeny, frisossos d'ésser engolits per un seguit de pendents que travessarem, sense miraments, pel dret. La boira, però, ens fa moderar els nostres ardors en enfosquir el paisatge, agrisant la superfície de la neu i esborrant els seus accidents i ondulacions, que resten confosos en unes mitges tintes ben enganyadores. Som obligats a evolucionar curosament en constant posició de frenatge, atents als menors canvis de pendent, dels quals només tenim coneixement quan de sobte ens sentim embalats amb fúria, parats en sec o enfonzats en la neu, com resultat d'una caiguda imprevista. La mala qualitat de la neu — neu crosta — obliga a unes majors precaucions; els viratges hem d'efectuar-los suaument sense esforços violents i brusquedats que trencarien la crosta, provocant una caiguda. L'esquiar esdevé, en semblants condicions, un art subtil, el traçat de la serpentina en la neu demana tant de primor, finesa i gràcia, com el brodat més delicat.

A la vall de Campcardós, la boira, eternament voluble, s'enlaira. Millora

(*) Aquesta és la primera ascensió hivernenca, segons les nostres dades.—La primera ascensió del Marfaing (2661 m.) fou efectuada en 1899 pel Vescomte d'Ussel, acompanyat del guia Marfaing.